

СТАНОВИЩЕ

от проф. д. изк. Свилен Стефанов за дисертационния труд на кандидата за образователната и научна степен „доктор” Ралица Кирилова Георгиева.

Ралица Георгиева представя дисертационен труд на тема „Акварелът в българското изобразително изкуство в периода 60-те – 80-те години на ХХ в.” за защита на образователната и научна степен „доктор”. Като научен ръководител мога да потвърдя, че докторантът положи много усилия по събирането на емпиричен материал за дисертацията, обикаляйки голяма част от градските галерии в страната.

Авторът на дисертационния труд Ралица Георгиева е възпитаник катедра „Изкуствознание” на НХА. Интересно е да се отбележи, че освен изследовател на акварела, тя самата е акварелист с отлично развити умения в тази сложна и деликатна техника. Това със сигурност повлия на избора на тема, но и на резултата от проучването.

Проблемът за акварела в българското изкуство заслужава да бъде фактологично проследен и научно интерпретиран. Това е една от посоките в българското изкуство, може би скромна, но със сигурност оставила следа в българската живопис между 60-те и 80-те години на ХХ в. тъкмо с неординерното си звучене.

Дисертацията е построена като контекстуално проучване, което представя не само стиловите особености на акварела от периода, а прави опит за обяснение на ситуацията, в която съществува този феномен. Появата на социалната и творческа свобода през 60-те не е без значение и правилно е посочено, че тогава (и след това) се раждат някои от най-качествените творби в съвременния български акварел. По този начин Ралица Георгиева изтъква ролята на социокултурния контекст, защото промените в

художествения почерк не могат да бъдат сведени единствено до силата на личния избор. Докторантът си е поставил цели като „изучаване на технологията и особеностите на акварелната техника“, „проучване на историческия период“, „посещаване на галерии, разполагащи с акварелни колекции, събиране на снимков и каталожен материал“, както и „събиране на статии, каталози и сборници, издадени и отпечатани през периода“. Така важна страна на труда е свързана и с насочването към критическата интерпретация на акварела от периода на въпросните три десетилетия. Така заложените цели принципно са постигнати, като би могло да се наблегне още на интерпретацията на изобразителния език на водещите акварелисти от периода.

Тази забележка в никой случай не омаловажава постигнатото в тази дисертация. Наред с опита за интерпретация на българския акварел и неговия път през десетилетията на късния социализъм, в труда е изведен и систематизиран важен информативен материал. Това преди всичко е съставянето на албум с творби от водещите български акварелисти на 60-те – 80-те години, намиращи се в различни галерии в страната. Дори само това е принос, който говори за съвместно свършена работа от страна на докторанта.

В заключение, може с основание да се каже, че пред нас е труд, съдържащ в себе си фактология, която е коректно систематизирана. Поради това предлагам на уважаемото научно жури да присъди на Ралица Георгиева образователната и научна степен „доктор“.

проф. д. изк. Свилен Стефанов

30. 07. 2018 г.